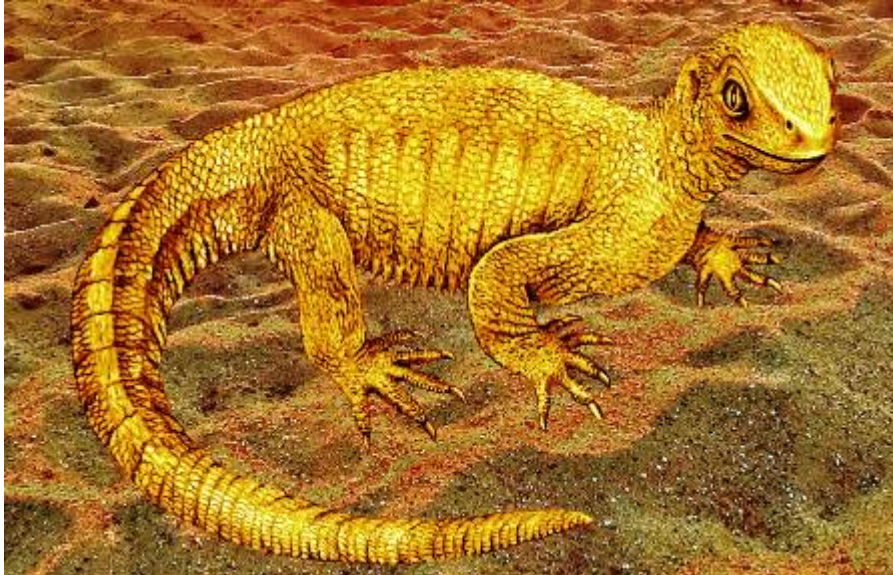

Ανακαλύφθηκε ο προϊστορικός “παππούς” της χελώνας - *Parrochelys*

/ [Επιστήμες, Τέχνες & Πολιτισμός](#)

Τον προϊστορικό πρόγονο της σημερινής χελώνας ανακάλυψαν γερμανοί παλαιοντολόγοι στα ιζήματα ενός αρχαίου λατομείου της σημερινής Γερμανίας.

Εξαιτίας ενός κενού στην ιστορία των απολιθωμάτων το οποίο εκτείνεται για μια περίοδο 40 εκατ. ετών -μεταξύ 260 εκατ. ετών και 220 εκατ. ετών πριν από την εποχή μας- δεν γνωρίζαμε πώς οι χελώνες απέκτησαν το καβούκι τους ούτε ποιοι ήταν οι πιο κοντινοί προϊστορικοί τους πρόγονοι.

Το απολίθωμα ηλικίας 240 εκατ. ετών είναι ο κρίκος της εξέλιξης που έλειπε και που μας αποδεικνύει ότι οι χελώνες είναι πιο στενοί συγγενείς με τα φίδια και τις σαύρες παρά με τους κροκόδειλους και τα πουλιά αναφέρουν οι ερευνητές στην επιθεώρηση Nature. Τα απολιθώματα της πρώτης πραγματικής χελώνας που έχουν ποτέ ανακαλυφθεί είναι 20 εκατομμύρια χρόνια μεταγενέστερα.

Η κοντόχοντρη σαύρα-“παππούς της χελώνας” εμφανίστηκε δέκα εκατομμύρια χρόνια πριν από την εμφάνιση των πρώτων δεινοσαύρων και έλαβε ακριβώς την ονομασία *Parrochelys* ως “μεταβατικό πλάσμα” που εξελίχθηκε σε χελώνα.

«Τα μεταβατικά πλάσματα είναι η σημαντικότερη συνεισφορά της παλαιοντολογίας στη μελέτη της εξέλιξης» επισημαίνει ο Ράινερ Σοκ του Μουσείου Φυσικής Ιστορίας της Στουτγάρδης, μέλος της ερευνητικής ομάδας. «Δείχνουν πώς οι περίπλοκες δομές όπως το κρανίο ή το καβούκι σχηματίστηκαν βήμα-βήμα»

εξηγεί.

Το *Pappochelys rosinae* είχε μήκος 20 εκατοστά, από τα οποία δέκα ήταν μόνο η ουρά. Το ενδιαφέρον με αυτό το ερπετό είναι ο σκελετός του, ο οποίος δείχνει να βρίσκεται στα αρχικά στάδια της μεταμόρφωσης σε καβούκι: τα πλευρά στον ογκώδη θώρακα ήταν πλατιά και πυκνά και είχαν αρχίσει να σχηματίζουν συμφύσεις. Στις μεταγενέστερες χελώνες, τα οστά αυτά ενώνονται πλήρως και συνδυάζονται με οστά του ώμου για να σχηματίσουν το καβούκι στη ράχη του ζώου.

Στην πλευρά της κοιλιάς, το *Pappochelys* έφερε γαστράλια, ελεύθερα οστά που μοιάζουν με πλευρά και στα μεταγενέστερα είδη σχηματίζουν το πλάστρο, ή το κάτω μέρος της θωράκισης των χελωνών.

—Γιατί εξελίχθηκε

Η ανακάλυψη των απολιθωμάτων του *Pappochelys* μέσα σε ιζήματα αποτελεί ένδειξη ότι το πλάσμα κολυμπούσε ή τουλάχιστον ζούσε στις ακτές. Μια εξήγηση είναι ότι τα στιβαρά, διογκωμένα οστά λειτουργούσαν σαν βαρίδια και επέτρεπαν στο ζώο να καταδύεται μέχρι το βυθό. Τα δόντια, εξάλλου, δείχνουν κατάλληλα για την αιχμαλωσία σκουληκιών και άλλων μαλακών πλασμάτων που μπορεί να ζούσαν στη λίμνη.

[xelona-pappochelys-123190-2](#)

Image not found or type unknown

Μια δεύτερη πιθανότητα, η οποία μπορεί να συνδυάστηκε με την πρώτη, είναι ότι ο στιβαρός σκελετός λειτουργούσε ως ασπίδα που προστάτευε τη σαύρα από θηρευτές, ειδικά όταν καταδυόταν στο νερό.

Σημαντικότερος θηρευτής της λίμνης ήταν το Mastodonsaurus, ένα αμφίβιο μήκους πέντε μέτρων, ενώ στη στεριά караδοκούσε ο Batrachotomus, ένας συγγενής των κροκόδειλων με μήκος έξι μέτρα.

Πηγή: econews.gr